

Kommuner. — Altsaa, Kommuneskatten vilde blive lettere, fordi nye Objekter, som nu ere fritagne, ville blive inddragne under Bestatning, og den vilde fremdeles blive lettere, fordi der vilde komme frem til Bestatning meget væsentlige Indtægter af endel Objekter, som nu ved Tidernes Ugunst og paa Grund af Banfeligheden af Paaligningen ikke kunne faas frem, jeg tænker navnlig paa Indtægten af Aktier og Obligationer. Nu er det jo umuligt at vide, hvilke Indtægter en Mand har af saadanne Papirer, det kan fuldstændig skjules. Jeg nærer altsaa ikke den fjerneste Tvivl om, at en Mængde Indtægter, som haves paa denne Maade, ikke blive beskattede, fordi man ikke kan finde dem. Dette undgaas ved denne Bestatningsform, i ethvert Tilfælde for Størstedelen, fordi man kan ramme Aktierne ved Udbetalingen af Udbyttet og Obligationerne ved Udbetaling af Rente; altsaa, det skal nok komme frem Altsammen, og derved vil der vindes en ikke ringe Indtægt. Endelig vil Skatten blive lettere derved, at man foruden Indtægten tillige drager Formuen frem. Jeg vil ogsaa med Hensyn til Formuen tillade mig nogle Bemærkninger overfor det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds. Han mente, at det maaske kunde være berettiget at beskaffe Formuen i Almindelighed, men derimod ikke den saakaldte uproduktive Formue. Nu vil jeg spørge: Hvad forstås ved „uproduktiv Formue“? Det forekommer mig, at man derved maa forstå, og jeg er vis paa, at det ærede Medlem ogsaa derved forstaaer den Formue, som ikke giver nogen materiel Indtægt, en Indtægt, der udtrykker sig i Penge eller materiel Frugt, men derimod forstaaer den, som kun giver Brug, Nytte og Nydelse af Gjenstanden: altsaa, at f. Ex. Klæder, forjaavidt man selv bruger dem, ere uproduktiv Formue, idet man kun har Nydelsen, men derimod, at forjaavidt man er Marchandiser og leier Klæder ud, er det en produktiv Formue, som giver Nydelsen deraf Udtryk i materiel Indtægt, hvad enten det er Penge eller Andet. Det Samme gjælder om et Møblement eller et Hus. Naar jeg har en Bolig, og jeg selv bor i den, er det uproduktiv Formue, thi jeg har kun Nydelsen og Brugen af den, men naar jeg derimod leier den ud, faar den samme Nydelse Udtryk i Penge, nemlig Leie. Nu forekommer det mig dog, at det vilde være en underlig Ting, om man altsaa vilde beskaffe et Hus, naar det var leiet ud, men ikke naar man brugte det selv; i det ene Tilfælde er det jo produktiv Formue, i det andet ikke. Det vilde være underligt, om man vilde beskaffe en Have, naar man havde leiet den ud, men ikke naar

man brugte den selv, eller gjøre Forskjel paa, om en Leilighed udleies møbleret eller umøbleret. Leier jeg den møbleret, maa jeg betale Leie af Møblerne, men leverer jeg selv Møbler, saa har jeg den umiddelbare Nydelse deraf. Der er aabenbart ikke den fjerneste Forskjel med Hensyn til Betragtningen deraf som Skatteobjekt. Det ærede Medlem fremkom med en Argumentation, som gik ud paa, at, hvis man saaledes vilde beskaffe Nydelsen, saa kunde man ogsaa beskaffe den Nydelse, som bestaar i, at man gaar ud i Stoven og nyder den frie Natur. Det forekommer mig, at det ærede Medlems sædvanlige Skarpsindighed har vigtet ham ved denne Argumentation. Han har ikke gjort Forskjel paa de forskellige Arter af Nydelser. Man maa jo vel skjælnie imellem, om Nydelsen er af en saadan Natur, at den er værdifuld, om den betales med Penge, om den er en økonomisk Nydelse, eller om det er en af de Nydelser, som man faar gratis. Naar jeg ryger en Cigar, indtager jeg en Luft igjennem Cigaren, som er værdifuld; naar jeg indaander atmosfærisk Luft, er det anderledes. Den atmosfæriske Luft er maaske sundere, men der er den Forskjel, at den ene Slags Luft maa betales, hvorved Nydelsen bliver af økonomisk Natur, medens jeg faar den anden gratis. Det er den samme Afskillelse, som man i Retsvidensstaben maa lægge til Grund i en Mængde Forhold ved Bedømmelsen af, hvad der maa regnes til Formue, og hvad ikke. Jeg kan derfor paa ingen Maade indrømme Berettigelsen af den Argumentation for ikke at beskaffe den uproduktive Formue, som det ærede Medlem fremkom med. Heller ikke kan jeg indrømme Rigtigheden af, at det skal være i høi Grad ubilligt, at en Mand, som har 10 Kr., naar han anvender dem til at drikke op eller til en god Middag, ikke skal betale Skat, men skal betale Skat, naar han kjober en god Bog derfor. Anvender han dem til at sætte i Sparekassen, skal han jo ogsaa betale. Sagen er, at, naar man har en Pengesum og bruger den, saa er den der ikke mere, og saa skal den ikke beskattes; men anvender man den til en Bog, saa er den tilstede i Bogen og maa beskattes. Anvender man den til en Hus, saa er den væk med Husen; men har jeg givet 10 Kr. for en Bog, saa kan jeg vel ikke sige, at jeg vedbliver at have 10 Kr. hele Tiden, men jeg har den Værdi, hvortil jeg kan realisere Bogen, og det er denne Værdi, der skal beskattes. Jeg kan altsaa ikke indrømme, at der her er noget Ubilligt. En anden Sag er det, at man i visse Tilfælde, af visse Hensyn, af almindelige sociale Hensyn, af kunstneriske eller videnskabelige Hensyn, for at